

[Jensen-Stevns.]

tidligere her i Landet kun haft faa, sparsomme og spredte Bestemmelser om de foreliggende Emner. Men ved Afslutningen af den store Krig fandt Myndighederne det ønskeligt at indføre visse Lovbestemmelser, og den 22. November 1918 blev der derfor forelagt et Lovforslag, som uden nogen Omtale blev vedtaget samme Dag i begge Rigsdagens Ting og samme Dag forsynet med kongelig Underskrift. I Henhold til denne Lov blev Justitsministeriet bemyndiget til at forbyde Indførsel af Vaaben, Genstande, der kan benyttes som Vaaben, Ammunition og Sprængstoffer m. v., og ved Hjælp af denne Lovbestemmelse og de i Henhold til samme udstedte justitsministerielle Forbud var det da muligt for de vedkommende Myndigheder at føre den fornødne Kontrol med Indførsel her til Landet af disse Genstande. Hvad angaar den indre Omsætning, benyttede man en noget anden Fremgangsmaade. Man har nemlig i Loven af 4. Februar 1871 § 7 en Bestemmelse om, at de forskellige Politimestre kan træffe midlertidige Foranstaltninger i overordentlige Tilfælde for at forebygge Forstyrrelse af den offentlige Orden, Fred og Sikkerhed, og en tilsvarende Bestemmelse findes i Politiloven for København. Man gik saa fra Justitsministeriets Side den Vej, at man opfordrede de forskellige stedlige Politimyndigheder til under Henviisning til Loven af 4. Februar 1871 § 7 at udstede Forbud og Paabud af et nærmere angivet Indhold, og ved Hjælp af denne Lovbestemmelse naaede man til at faa indført Bestemmelser gældende for hele Landet, som regulerer den indenrigske Omsætning, Handel med og Overdragelse af Vaaben og deslige, og fremdeles opnaaede man ad samme Vej at faa udstedt almindelige, hele Landet omfattende Forbud mod at bære Vaaben o. s. v. Det er jo imidlertid en lidt kunstig Ordning, og det er derfor forstaaeligt, at Justitsministeriet har ønsket at faa samlet disse Bestemmelser i en Lov. Det er da dette, der er Hovedhensigten med det foreliggende Lovforslag. Hvis Lovforslaget bliver vedtaget, vil det altsaa blive Justitsministeriet, som bliver bemyndiget til at udstede samtlige disse for hele Landet gældende Forbud og Paabud, Forbud mod Indførsel, Forbud mod Salg og Forbud mod at bære Vaaben, ligesom Tilfældet hidtil har været.

Det er imidlertid rimeligt, at Justitsministeriet, naar man skulde beskæftige sig med dette Emne, har søgt tillige at afrunde Behandlingen deraf, og det er sket paa den Maade, at man har inddraget forskellige

Forhold, som man anser det for ønskeligt at faa Lovbestemmelser om. Man kan saaledes i Henhold til Lovforslaget føre bedre Kontrol end hidtil med, at der ikke finder Vaabensamlinger Sted i ulovligt Øjemed, man faar Hjemmel til at kunne kontrollere Tilvirkningen og Opbevaringen af Giftgas, og endelig indfører man een Ting til, som ogsaa synes at være meget fornøftig. De Paabud, som hidtil har kunnet udstedes, har kun kunnet lægge Ansvar paa den, som handlede med eller overdrog Vaaben, derimod ikke paa den, som erhvervede saadanne i Strid med, hvad der var Tanken med de paagældende Bestemmelser. Dette foreslaas nu ændret i det foreliggende Lovforslag.

Man vil altsaa for det første have en almindelig, for hele Landet gældende fælles Hjemmel til Regulering af disse Forhold, og dernæst vil man benytte Lejligheden til at give det hele en mere afrundet og overskuelig Behandling. Jeg kan paa Venstrepartiets Vegne udtale vor Tilfredshed med, at dette Lovforslag er blevet fremsat, og vi skal gerne medvirke til dets Gennemførelse. Imidlertid har jeg bragt i Erfaring, at man fra anden Side kunde ønske Lovforslaget gjort til Genstand for en Udvalgsbehandling for nærmere at se paa de enkelte Bestemmelser deri, og jeg skal derfor tillade mig paa et senere Stadium af Forhandlingerne at foreslaa Nedsættelsen af et saadant Udvalg. Men foreløbig skal jeg altsaa anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Laurits Knudsen: Loven af 22. November 1918, som den ærede Ordfører for Venstre nævnte, indeholdt kun to smaa Paragraffer, som tilsammen udgjorde syv Linier. Disse to smaa Paragraffer var i alt Fald klare og forstaaelige, der var intet at tage fejl af. Den første indeholdt kort og godt et Forbud, og § 2 havde Bestemmelser om Bøder for Overtrædelsen. Denne Lov af 1918 blev vedtaget enstemmigt i begge Rigsdagens Ting. Det foreliggende Lovforslag er af en ganske anden Form. Det kaldes Forslag til Lov om Tilvirkning, Erhvervelse og Besiddelse af Vaaben med videre, men det strækker sig langt videre end Loven af 1918. I § 1 er der nemlig nævnt en hel Række farlige Ting, forskellige Slags Skyts, Bomber, Vædsker, komprimerede Luftarter og meget andet. Om alt dette indeholder Lovforslaget meget klare Bestemmelser og ligeledes om, hvad der maa foretages af Forsigtighedsregler. Men der er det ejendommelige ved dette Lovforslag, at hvad der er forbudt i § 1, kan Ju-